

KDYŽ
SPADNE
MASKA

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

The Mask Falling

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2021

Cover design © David Mann

Maps and illustrations © Emily Faccini

Translation © Lenka Kapsová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1243-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1244-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1245-4 (MobiPocket)

PŘEDEHRA

Přístav Calais
Scionská republika Francie
1. ledna 2060

Naše nákladní loď vyplula z Doveru právě ve chvíli, kdy úsvit škrtl sirkou a zapálil jasnou oblohu. Teď z pochmurných mraků crčel déšť, šedé moře rozzuřeně burácelo a tříštilo se zpěněnými vlnami o pobřeží přístavu Calais.

Tedy aspoň jsem si takhle podle trhavého pohybu lodi a hluku představovala, co se venku děje. Ve skutečnosti jsem před sebou viděla jen zrezivělé vnitřní stěny lodního kontejneru a matné světlo, které škvírami pronikalo dovnitř.

Ležela jsem schoulená na překližkové podlaze páchnoucí rzí a solí. Strážce byl po celou dobu plavby u mě a snažil se mě zahřát. Upadala jsem do přerývaného spánku a zase se z něj probouzela. Přestože jsem byla zachumlaná do Strážcova kabátu, ruce jsem i v rukavicích měla jako led a ve vlhkém chladu lodi jsem se klepala zimou. Pod kabátem z voskovaného plátna mi prosakovala krev. Nejspíš mi dali nějaký lék na bolest, ale každopádně začínal vyprchávat.

Celé roky jsem snila o tom, že vypadnu z Anglie, nikdy mě ale nenapadlo, že z ní budu odplouvat jako poškozený kontraband.

Čekali jsme, až loď přistane, a já si vzpomněla na jinou cestu do cizí země, kterou jsem kdysi podnikla. Jenže tenkrát nade

mnou bděl táta a letadlo nás unášelo přes Irské moře pryč od naší vlasti zmítané válkou.

Vzpomínky na tu noc byly stále živé. Skleněné střepy, které se mi zaryly hluboko pod kůži, mě zasáhly, když jsem to čekala nejmíň.

Tvrdě jsem spala. Před svítáním mě otec zvedl z postele, v náručí mě donesl do přízemí a uložil do auta. Babička ho nejspíš zaslechla nebo něco vytušila — vždycky říkala, že cítí můj strach, jako by jí někdo zarýval do hrudi železný hák. Vyběhla tehdy na dvůr, ovčí rouno chvatně přehozené přes noční košili, a křičela na mého otce, ať neodjíždí. Já jsem bušila pěstmi na okno auta a prosila ho, ať mě nechá vystoupit, ale marně.

Ten večer úplně klidně nechal babičku, aby mě uložila a přečetla mi kousek z knížky, jako to dělávala vždycky, přičemž jsme ani jedna neměla tušení, že je to naposled. Táta po týdnech tajného plánování přeběhl na stranu Scionské republiky. A mě si vzal s sebou.

Pod rouškou tmy přejel území, které bylo pod kontrolou povstalců, a dovezl nás na Shannonské letiště. Než jsme stačili zaparkovat, bylo auto poseté dírkami od kulek. Povstalci tak jeho vůz navždycky označkovali, protože vytušili, že ho Scion zlomil.

Otec se dobře připravil — měl sbalený kufr a pro každého z nás kabát. Ostatní lidé procházeli celnicí v polospánku s tvářemi umazanými od krve a jejich jediný majetek bylo oblečení, které měli na sobě. Později jsem pochopila, že všichni pasažéři letu šestnáct mířícího ze Shannonského letiště na londýnské letiště Docklands byli kolaboranti. Prodali své kamarády i naše tajemství Scionu a *laochra scátha*, ozbrojení rebelové, je prohlásili za zrádce lidu. S ortelem smrti nad hlavou jim nezbývalo nic jiného než uprchnout ze země, jíž sloužili.

Byli tu i další: scionští diplomati, kteří měli za úkol vyjednávat s povstalci a přimět je ke kapitulaci; ti se vraceli domů s nepořízenou. Pak tu byli lidi jako můj otec, které se londýnskému

nepříteli podařilo naverbovat. Kromě kňourajícího miminka jsem byla na palubě letadla jediné dítě.

Netrvalo dlouho a letadlo přistálo na protilehlém břehu Irského moře. My vydědenci jsme na hranici vytvořili zástup a čekali v tísnivém tichu, odkázáni na milost a nemilost scionského režimu kotvy.

Venku jsem po pár krocích pocítila nápor na všechny smysly. Vyrostla jsem na farmě uprostřed zelených pastvin obklopených zvlněnými horami a Londýn mě omráčil, zastránil. Z pouličních lamp se šířilo kobaltové světlo, obrazovky na domech oslepovaly svým jasem a mrakodrapy, zářící jako slunce, probodávaly bezbožnou modř. Všechno bylo groteskně veliké, jakoby vymknuté z běžných proporcí, všeho bylo příliš — a odteď to měl být můj nový domov. Táta si v Brekkaboxu koupil černou kávu a bezelstně se vydal citadele všanc, aniž tušil, že se mu stane osudnou.

Londýn bylo monstrózní, divuplné a úchvatné město, tak nespoutané, že ho ani tyranský režim nedokázal zkrotit. Pozřel mě zaživa a v jeho útrobách mi narostla hroší kůže, která mě obalila jako bezpečný kokon. Nikdy jsem si nepomyslela, že se z téhle kukly vylihnou jako Černá mūra, vůdkyně revoluce. Nikdy by mě nenapadlo, že ve společenství Sedmi pečeti najdu novou rodinu. A nikdy bych nevěřila, že zrovna já Londýnu strhnu masku z tváře a zjistím, kdo nebo co tuhle citadelu řídí.

Ne, tenkrát jsme vůči tomu, co nám osud chystá, byli slepí. Stejně jako já teď, když jsem se blížila do Scionské republiky Francie. Netušila jsem, co mě na tomhle novém bojišti čeká. Jaká jména a tváře si budu muset nasadit. Kým se budu muset stát.

Kdybych to věděla, možná bych to otočila zpátky.

U dveří kontejneru se objevil přístavní dělník, se kterým jsme se předtím setkali v Doveru. Na hlavě měl kšiltovku a tvářil se neradostně.

„Prohledávají všechny lodě, co připluly z Anglie,“ zašeptal a od úst mu vyšel obláček páry. „Musíme se odsud zdekovat.“

Zvedla jsem hlavu a zátylkem mi projela ostrá bolest. Měla jsem pocit, jako by mi někdo zatlačil oči hluboko do lebky.

Dokar stál a čekal, v obličejí nečitelný výraz. Vlasy i oči měl břidlicově šedé. Žádné nápadné poznávací rysy. Hlava mě bolela jako střep, přesto jsem uvažovala, kolika uprchlíkům už asi pomáhal a jak může být taková síť pomahačů rozsáhlá.

„Udržíš se na nohou, Paige?“ zeptal se starostlivě Strážce.

Přikývla jsem a svět jako by naráz ztratil veškerou strukturu. Dělníkovi se rozplývaly rysy a kontury, až se z něj stala beztvářá šmouha. Všechno se rozpíjelo jako malba na vodní hladině. Barvy přetékal přes obrysy. Narovнала jsem si nohy a pevně sevřela desky, které mi před pouhými pár hodinami vtiskla do rukou Scarlett Burnishová. Obsahovaly mou novou identitu.

Když jsem se pokusila vstát, něco mi uvnitř křuplo a celou kostrou i zhmožděninami projela bolest. Zhluboka jsem se nadechla a stoupla si. Na obličejí se mi perлил studený pot.

Strážce si přede mě klekl. Zavrtěla jsem hlavou, že to nepůjde. Přitáhl si mě k sobě a postavil se. Ovinula jsem mu ruku kolem krku a z kontejneru jsme vykročili směrem, kterým se vydal přístavní dělník.

Naše snaha o útěk byla poněkud klopotná. Strážce mě chránil před deštěm a mrazivým chladem a právě zpod jeho kabátu jsem poprvé zahlédla kousíček přístavu Calais. Ačkoliv muselo být dopoledne, obloha byla tak potemnělá, že ještě svítily lampy. Světlomety vrhaly stíny na stěny navršených kontejnerů. Trajekty a nákladní lodě s můstky potaženými ledem čekaly na odplutí a přenosová obrazovka do provazů lijáku hlásala:

VSTUPUJETE NA ÚZEMÍ SCIONSKÉ REPUBLIKY FRANCIE
VOUS ENTREZ MAINTENANT À LA RÉPUBLIQUE
DE LA FRANCE DE SCION

Přístavní dělník si před námi razil cestu deštěm. Zastavil se před poštovní dodávkou a strčil nás dovnitř. „Buďte tu potichu,“ sykl a zavřel dveře.

Obklopila mě stejná temnota jako v cele, z níž jsem o vlásek unikla. Nekonečná prázdnota, kterou tehdy pronikala jenom dvě světylka nad mučícím prknem — oheň refájských očí.

Strážce odsunul v dodávce několik poštovních pytlů a krabic a udělal mi tak místo. Schoulila jsem se tam a přitom si uvědomila, že pod voskováným kabátem páchnu potem a vlasy mám odporně mastné.

„Může nás prásknout,“ zachroptěla jsem.

Strážce mě přikryl svým kabátem a zavrtěl hlavou. „Už tě znovu nenechám padnout do rukou Scionu.“

Motor dodávky zakašlal a naskočil. Po obličejích mi stékaly čůrky studeného potu.

„Chce se mi spát,“ vydechla jsem. „Chci jenom spát, nic víc.“

Strážce se ke mně přitiskl a uchopil mé ruce ve vlněných rukavicích do svých. V jeho dlaních působily křečce.

„Spi,“ řekl. „Já budu hlídat.“

* * *

Poltergeist uzavřený v Senshieldu mi ve snové krajině zanechal spleť drobných prasklin. Upadla jsem vedle Strážce do trhaného spánku, z něhož mě občas probralo drncnutí dodávky. Vzpomínky rozvlnily květiny v mé mysli, které byly ponořené v kalné vodě.

Viděla jsem, jak mé prarodiče někdo vleče do stínu kotvy. Viděla jsem jejich farmu, keře obsypané šípkovými růžemi, ručně vyřezávaný štít nade dveřmi, kde byla vyobrazená letící včela.

A viděla jsem, jak mému otci stála hlava zlatá čepel.

* * *

Přístavnímu dělníkovi se nějakým zázrakem podařilo provézt strážnou bránou dva nejhledanější uprchlíky Scionské republiky. Po nekonečně dlouhé době dodávka zastavila a Strážce mě opět vzal do náruče. Začínala jsem znovu palčivě cítit každíčké zranění, bolest vřela jako žhavá láva pod zemí, jen jen vybublat na povrch.

Dokař zaparkoval na klidné ulici. Šli jsme za ním ke dveřím domu a dál do nevelké předsíně, odkud vedlo schodiště do horního patra.

„Tohle je váš konspirační byt,“ řekl stroze. „Brzo se vám ozve někdo ze sítě. Do té doby nechoďte ven.“

Dveře se za ním s cvaknutím zabouchly.

V tichu se ozýval jen můj chrčivý dech. Strážce chvíli nehybně stál s rukou položenou na mém zátylku.

V kolonii dokázal najít způsoby, jak mě chránit a pomáhat mi. Disponoval určitou mocí, byť byla předstíraná. Teď byl sám uprchlík. Božská bytost v exilu. Už neměl jak mi ulevit od bolesti.

Vynesl mě po schodech nahoru a opatrně, s ohledem na má zranění, mě položil na čtyřmístnou pohovku vystlanou obrovskými měkkými polštáři, až jsem se do nich úplně zabořila. Rozhlédla jsem se po obývacím pokoji: štukový strop, krémově bílé stěny a parketová podlaha. Pod velikým oknem, které se táhlo po celé délce stěny, stál stůl. Představila jsem si, jak útulné musí být u něj snídat, když se obloha barví nazlátlým ranním světlem. Všechno bylo čisté a uklizené.

„Ten krb je falešný,“ poznamenala jsem.

Strážce se na něj podíval. „Máš pravdu.“

„Ale jak...“ Na rty se mi dral smích. „Jak si poradíš?“

„Poradím?“ zopakoval nechápavě.

„Potřebuješ přece oheň, abys do něj mohl zamyšleně zírat. Víš, že to dost často děláš?“

Strážce naklonil hlavu a na tváři mu zahrálo lehké pobavení. Bolela mě všechna žebra, a když jsem zvedla ruce, tepalo mi v nich. Strážce došel k oknu a zavřel okenice.

„Budeš něco potřebovat, než si půjdeš odpočinout?“ zeptal se.
„Chtěla bych se... osprchovat.“

Nejspíš jsem se zakoktala. Nebo na vteřinu zatajila dech. Každopádně se na mě Strážce upřeně zahleděl.

„Možná by bylo rozumnější napustit si vanu,“ navrhl po krátké odmlce.

Nějakým záhadným způsobem pochopil, oč jde. Napuštěná vana tolik nepřipomíná vodu kapající shora na bezmocné tělo na prkně.

„Dobře,“ hlesla jsem.

Strážce odešel. Poslouchala jsem chrchlání kohoutků a šumění, jak se voda hnala trubkami.

Řekl bych, že máš žízeň. Ruce se mi sevřely v pěst. *Možná by si Kmotryně ráda dala něco k pití.*

„Paige...“

Vzhlédla jsem. Dívaly se na mě refájské oči, démonické a bezduché. Suhail Chertan přišel, aby mě znovu utopil na souši.

Zařaly se mi svaly, byla jsem opět připoutaná k mučicímu prknu, ústa ucpaná špinavým hadrem. Než jsem si uvědomila, co se děje, začala jsem se od těch strašných očí plazit pryč a najednou jsem dopadla na podlahu. Připadalo mi, jako bych měla kostru ze skla, která se při nárazu roztříštila. Lapala jsem po dechu, kterého se mi nedostávalo, šátrala jsem po noži, který už jsem neměla.

Zpátky mě přivolala povědomá aura. Když jsem znovu zaostřila rozmlžený pohled, uviděla jsem Strážce, jak u mě sedí na zemi. Nebyl tak blízko, abych se ho mohla dotknout. Pouze natolik blízko, abych ho cítila. Abych si na něj vzpomněla.

„Strážce, odpusť mi to.“ Zlomil se mi hlas. „Myslela jsem...“

Přála jsem si najít slova, kterými bych mu to dokázala vysvětlit.

„Pravděpodobně budeme spolu v tomhle bytě nějakou dobu zavření,“ řekl Strážce a podal mi ruku v rukavici. „Možná bychom měli začít dohodou, že se jeden druhému nemusíme za nic omlouvat.“

Chvilí jsem sbírala odvahu. Pak jsem mu vložila ruku do dlaně, on mě zvedl na nohy a pomohl mi dobelhat se do koupelny.

„Strážce,“ hlesla jsem, „ať zevnitř uslyšíš cokoliv, nechoď za mnou. Pokud tě sama nezavolám.“

Na okamžik zaváhal a pak přikývl. Zavřela jsem za sebou dveře.

Koupelnu osvěcovala řada svíček s levandulovou vůní. Znovu mě ohromila čistota a dostatek prostoru. Vyhříváná podlaha z kamenných dlaždic, měkké bílé ručníky a naškrobená noční košile. Zády k zrcadlu jsem si sundala bundu, svetr a kalhoty i halenu potřísněnou od krve, kterou jsem na sobě měla ve věžeňské cele. Při svlékání se mi svetr zachytil o několik stehů nad loktem.

Otočila jsem se k zrcadlu a pochopila, proč Strážce v koupelně jen zapálil svíčky. I to nejmenší osvětlení bylo příliš. Od brady dolů se nenašla jediná část mého těla, která by nebyla ošklivě poraněná.

Kousek po kousku jsem vstřebávala svůj odraz v zrcadle. Počítala jsem zranění a každé z nich znovu prožila. Ruce sevřené kolem mého hrdla. Pěst ve vyztužené rukavici, která mě udeřila do žaludku. Okovaná bota, která mě koplá do žeber. Cokoliv, co mě mělo přimět, abych promluvila. Všechno se to odehrávalo v oslnivě bílé místnosti — bílé stěny, bílá podlaha —, která byla chirurgicky čistá, přinejmenším ze začátku. Nebylo se kam schovat před výsměchem a otázkami.

V místech, kam se mi zaryly střepy rozbitého Senshieldu, jsem měla zaschlou krev. Nad okem se mi táhla zarudlá řezná rána kontrastující s mou bledou kůží. Na bradě jsem měla podlitinu. Už dřív jsem sama sebe viděla v příšerném stavu, ale takhle zuboženou nikdy. Bylo to dílo těch, kdo si z mého těla udělali věc určenou k mučení.

Po útěku z kolonie mi trvalo měsíce, než jsem znovu nabyla ztracenou sílu. Teď jsem musela začít úplně od začátku. Připadala jsem si jako domeček z karet, který se může zhroutit po sebemenším fouknutí.

Pohled na nehybnou hladinu napuštěné vany mě vyděsil. Jakmile jsem se dotkla vody, naskočila mi husí kůže. Ramena mě rozbolela v místech, kde se mi zarývaly do kůže řetězy, když jsem se z nich snažila vyvléct.

Potřebovala jsem ze sebe smýt krev. Pokud nezarazím strach z vody hned v zárodku, tak se mi to možná už nikdy v životě nepodaří. Zhluboka jsem se nadechla a stoupla si do vany jednou nohou, pak druhou.

Pomaloučku jsem si sedala, klepaly se mi přitom ruce a rány na kůži pálily. Když mi voda sahala až po pás, vydechla jsem. Po těle se mi rozlévalo horko. Skoro už jsem zapoměla, jaký je to pocit, být v teple až po špičky prstů. Po každém mučení mě nechali ležet promáčenou, s mrtvolně ledovou kůží.

Začala jsem se třást ještě víc. Než jsem tomu stačila zabránit, vydral se ze mě prudký vzlyk. Tolik jsem se snažila být silná. Během mučení jsem nic nevyzradila. Nezlomili mě. Teprve tady a teď jsem se konečně sesypala, po dlouhých týdnech strávených v temnotě, kde mě zbavili jména i hrdosti.

Strážce mé přání respektoval a nepřišel za mnou. Poté, co jsem se vyplakala tak, až jsem byla celá ochraptělá, jsem se opřela o stěnu vany, objala se oběma pažemi a tiskla prsty k pohmožděninám.

Když jsem se konečně přiměla posadit se vzpřímeně, koupel už skoro vystydla. Pomalu jsem nabrala vodu do dlaní. Přiblížila jsem ji k obličejí. Dotkla se špičky mého nosu. Pak rtů.

Bylo to unáhlené. Vmžiku se mi všechny svaly v těle zařaly a ztuhly, jako by byly ze železa. Zatmělo se mi před očima a ocitla jsem se zpátky ve vězeňské cele, v suterénu. V panice jsem začala šátrat po okraji vany. *Ty špíno*, syčel mi ve vzpomínkách Suhail. *Koukej pít*. Hlavou mi bouřily černé vlny. *Nikdo sem pro tebe nepřijde*. Zhroutila jsem se na podlahu, kluzká jako ryba, a vyzvracela se do záchodu.

V žaludku mi nezůstal ani kousek tuhé stravy. Každý stah dávení mi z porů ždímal ledový pot. Když to konečně přestalo, připadala jsem si, jako by mě někdo celou otočil naruby.

„Paige?“

„Jsem v pohodě, Strážce.“ Na tváři mě pálily slzy. „Bude to dobrý.“

Když jsem byla opět schopná pohybu, vyplivla jsem poslední žluč a vlezla si zpátky do vany, přestože se proti tomu bouřila každá píď mého těla. Potřebovala jsem to přemocť. Potřebovala jsem ze sebe smýt vzpomínku na věznění.

Možná by si Kmotryně ráda dala něco k pití. Na oslavu své krátce trvající vlády.

„Já nemůžu,“ vypravila jsem ze sebe ztěžka. „Strážce, nemůžu dýchat —“

Koukej pít.

Na jeden děsivý okamžik jsem měla dojem, že omdlím, sklouznu pod hladinu a už se nikdy nevynořím. Pak jsem ucítila, jak mě Strážce zvedá za lokty.

„Nadechni se,“ říkal mi. Opřela jsem se mu dlaněmi o ramena. „Paige, podívej se na mě.“ Pokusila jsem se proniknout temnou mlhou. „Nadechni se. Pomaličku.“

To se snadno řekne, ale těžko udělá. Zvládla jsem se chabě nadechnout, jenže pocit, že mám v plicích nacucaný hadr, nezmizel.

„Dobře,“ pronesl Strážce. „Neboj, bude se to postupně zlepšovat.“ Musela jsem několikrát zamrkat, abych uvěřila, že je opravdu u mě. „Teď zase vydechni.“

Jeho hlas mě přivedl zpátky do reality. Zaryla jsem mu prsty do ramen. Když konečně polevila vlna nejhoršího děsu, Strážce se odtáhl, košili zmáčenou, a pohledem prozkoumal rozsah mých zranění.

Pak se na mě podíval, jako by žádal o svolení. Nepatrně jsem přikývla. Strážce přejel očima každý šrám i pohmožděninu, ale nespočíval pohledem na mém těle déle, než bylo nezbytně nutné. Prohlídku skončil u pochroumaných zápěstí.

„Kdo ti udělal tohle?“

Jeho hluboký hlas zněl spíš jako vibrace. „Vigilové,“ odpověděla jsem přiškrčeně. „Někdy ze mě chtěli vyrazit nějakou informaci. Jindy to dělali jen tak pro zábavu. Ale vodu... tu na mě lil Suhail.“

Zahlédla jsem v jeho očích doutnající hněv.

„Vím, že se na mě zlobíš,“ hlesla jsem. „Že jsem se vydala Scionu. A že jsem nikomu neřekla, co mám v úmyslu.“

Strážce sjel pohledem k mým rukám položeným na jeho zápěstích. Polovinu nehtů jsem měla zčernalých.

„Měl jsem na tebe zlost,“ přiznal pak. „Kvůli tomu, žeš nás všechny obešla. Kvůli tomu, žeš dala v sázku svůj život, přestože jsi věděla, jak Nashira odplácí těm, kdo se jí vzeprou. A to všechno kvůli plánu, který měl pramalou nadějí na úspěch.“

„Nelituju toho,“ zašeptala jsem. „Neexistoval jiný způsob, jak Senshield zničit, a bylo to teď, nebo nikdy.“

„Ale pro nás, kterým na tobě záleží, by to vítězství rozhodně nestálo za tvůj zmařený život. Večer co večer jsem si přál, aby to nebyla pravda. Aby ses rozhodla jinak.“ Strážce mi jemně, zlehounka nadzdvihl bradu. „Ale zároveň jsem od tebe nic jiného nečekal.“

Vzmohla jsem se na chabý úsměv.

Když jsem měla Strážce nablízku, byla jsem klidnější. Netoužila jsem po ničem jiném než dostat se pryč z vody a zalézt si do postele. Strážce se posadil na zem vedle vany a já sáhla po mýdle.

„V Archonu jsem potkala Jaxona,“ řekla jsem. „A dozvěděla jsem se od něj spoustu věcí.“ Kolem boků se mi vlnila narezavělá voda. „Třeba to, že ty jizvy vám před dvaceti lety způsobil duch Jacka Rozparovače.“

Strážce dlouho mlčel.

„Viseli jsme v řetězech a čekali na potrestání. Rozhodovalo se o tom, jestli trestem za naše zločiny bude sekvestrace, tedy poprava. To nám však nebylo souzeno. Sargasové se Refájců, kteří se jim znelíbí, nikdy nezbavují snadno a rychle.“

„Ale Alsafihho se Nashira zbavila.“

Zasvištění jejího meče. Dunivý úder jeho hlavy o podlahu. Přestože jsme se s Alsafim skoro neznali, obětoval se, aby mi dal šanci na útěk.

„To byl u ní nejspíš mimořádný záblesk nezvládnutých emocí. Alsafihho zrada ji musela rozzuřit,“ pronesl Strážce. „Kdepak, udělat nám jizvy na zádech byl nápaditější způsob, jak nás potrestat a navždycky označit cejchem zrádců.“

„Podařilo se ti někdy vymazat z mysli tu místnost, kde se ti to stalo?“ zeptala jsem se a přejela si žínkou po paži. „Přestaly se ti někdy zdát živé sny o tom, že jsi tam znovu zavřený?“

Zase ticho.

„Z některých místností se neodchází snadno.“

Aspoň že je upřímný.

„Zkusím si umýt hlavu,“ řekla jsem. „Myslím, že už jsem v pohodě.“

„Tak dobrá.“

Nechal mě v koupelně samotnou. Z posledních sil jsem si dala na vlasy trochu šamponu a drhla si hlavu tak dlouho, až mě bolela kůže. Chtěla jsem ze sebe dostat všechnu krev a špínu, co na mně ulpěla. Teprve potom jsem vypustila vanu a sledovala, jak se špinavá voda točí a mizí v odtokovém kanálku.

Dlouho jsem pak ještě otřeseně seděla na podlaze. Věci, které jsem dřív dělala bez sebemenší námahy, mě teď stály spoustu sil. Přepadla mě únava. Celá omámená jsem se postavila na rozehvělé nohy. Z vlasů mi kapala voda a mezi stehy sešité rány se objevila krůpěj rudé krve.

Během tří týdnů věznění mi jen jednou dovolili vyčistit si zuby. Štětinky na zubním kartáčku zružověly. Spotřebovala jsem snad půl litru ústní vody, pak jsem si usušila vlasy ručníkem a oblékla se do noční košile. Knoflíky jsem si zapnula špatně, o jednu díрку vedle.

Když jsem konečně vyšla z koupelny, měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou. Strážce mě zavedl do zšeřelé míst-

nosti s vysokým stropem, kde pod oknem čekalo dvojlůžko se spoustou polštářů a příkrývek.

„Měla by ses vyspat,“ řekl Strážce a pustil mě. „Brzy se ti začnou ozývat zranění.“

Ticho mezi námi bylo obtěžkané společným vědomím toho, co má přijít. Nejen válka, která zuřila za okny a nehodlala čekat, až se zotavím, ale taky bitvy, které budu muset vybojovat se svým vlastním tělem.

„Přinesu ti nahřívací polštářek,“ řekl Strážce. Přitiskla jsem si ruce na žebra.

„Potřebuješ ještě něco?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Upřeně jsem se na něj zadívala, ale byla jsem tak unavená, že jsem horko těžko dokázala udržet pohled na jednom místě. „Strážce, já vím, že... tě Terebell určitě nechala jít se mnou jedině proto, že se toho nechtěl ujmout nikdo jiný z Ranthenu. A chápu, že to musela být hrozná potupa, když tě degradovali na hlídače jedné lidské holky.“ I pouhé mluvení mě bolelo. „Asi mi nějakou dobu potrvá, než se dám dohromady. Jestli vůbec.“

„Nebyla to žádná degradace. Ani potupa,“ ubezpečil mě Strážce. „A rozhodně kvůli mně nemusíš spěchat se zotavováním.“

Něha, která mu zaznívala v hlase, byla odzbrojující. Neměla jsem sílu se bránit. Otočila jsem se k němu a přitulila se mu na hrud. Zatoužila jsem, aby mě aspoň na chvíli podržel v náručí. Chtěla jsem se ujistit, že je tu se mnou, že to není výplod nějakých drogových halucinací. Objal mě.

„Odpusť mi, snílku,“ zašeptal a jeho hluboký hlas rezonoval těly nás obou. „Že jsem dopustil, aby tě chytili.“

Zavřela jsem oči. „Nedala jsem ti na vybranou.“

Jeho těžká dlaň se mě dotýkala mezi lopatkami, bylo to uklidňující. Poslouchala jsem pravidelný tlukot jeho srdce a můj tep se zvolňoval.

Nakonec jsem se zlehka odtáhla a posadila se na postel. Z mokřých vlasů mi stékala voda za krk. Než jsem stihla potlačit

hrdost a říct si o pomoc, Strážce došel do koupelny a vrátil se s fénem a hřebenem.

„To nemusíš,“ zamumlala jsem.

„Já vím,“ řekl Strážce a sedl si vedle mě na postel. „Opři se o mě.“

Poslechla jsem ho. Do vlasů mi zavanul proud horkého vzduchu. Seděla jsem v jeho objetí, víčka ztěžklá a údy jako z olova, dokud nevypnul fén a neuložil mě do polštářů.

„Zkus spát takhle v polosedu,“ navrhl mi a podepřel mě poduškami ze všech stran. „Bude se ti líp dýchat.“

Byla jsem tak zesláblá, že jsem nedokázala ani přikývnout. Na tváři mě jemně šimraly prohřáté vlasy.

Dlouho jsem čekala, jestli se nade mnou nezaklapne nějaká past. Skoro jsem nemohla uvěřit, že si opravdu můžu odpočinout v teple, čistotě a bezpečí. Ta část mé mysli, kde se usídlil strach, mi namlouvala, že celý tenhle pokoj je jen zoufalý výplod mé fantazie — že jsem tu sama, odsouzená k smrti a že kat se blíží.

Nikdo ale nepřicházel. Venku pulzovala životem Paříž a oknem se dovnitř linul ptačí zpěv.

Než mě stačila dostihnout bolest, unikla jsem do spánku.